

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Куника Ігоря Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 394 Кримінального процесуального кодексу України

м. К и ї в
14 травня 2020 року
№ 98-2(I)/2020

Справа № 3-71/2020(141/20)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Саса Сергія Володимировича – головуючого,
Кривенка Віктора Васильовича,
Туницького Олександра Миколайовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Куника Ігоря Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 394 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Туницького О.М. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Куник І.А. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не

відповідають статті 3, частині першій статті 8, частинам першій, шостій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (є неконституційними), положення частини четвертої статті 394 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до положень частини четвертої статті 394 Кодексу вирок суду першої інстанції на підставі угоди між прокурором та підозрюваним, обвинуваченим про визнання винуватості може бути оскаржений: обвинуваченим, його захисником, законним представником виключно з підстав: призначення судом покарання, суворішого, ніж узгоджене сторонами угоди; ухвалення вироку без його згоди на призначення покарання; невиконання судом вимог, встановлених частинами четвертою, шостою, сьомою статті 474 Кодексу, в тому числі нероз'яснення йому наслідків укладення угоди; прокурором виключно з підстав: призначення судом покарання, менш суворого, ніж узгоджене сторонами угоди; затвердження судом угоди у провадженні, в якому згідно з частиною четвертою статті 469 Кодексу угода не може бути укладена.

Із матеріалів конституційної скарги вбачається, що 12 лютого 2015 року до Гадяцького районного суду Полтавської області був переданий обвинувальний акт у кримінальному провадженні, згідно з яким Куник І.А., Пасічний І.М., Крижановський О.П. та Мельник О.О. обвинувачуються у вчиненні особливо тяжких злочинів (вбивства судді одного з районних судів міста Кременчука та мера міста Кременчука).

Гадяцький районний суд Полтавської області ухвалою від 18 червня 2019 року задовольнив клопотання обвинуваченого Пасічного І.М. про зміну йому запобіжного заходу у зв'язку з його згодою на укладення угоди про визнання винуватості.

Гадяцький районний суд Полтавської області ухвалою від 10 жовтня 2019 року із зазначеної кримінальної справи виділив в окреме провадження справу стосовно обвинуваченого Пасічного І.М.

Гадяцький районний суд Полтавської області вироком від 16 жовтня 2019 року затвердив угоду про визнання винуватості, укладену 9 жовтня 2019 року між прокурором та обвинуваченим Пасічним І.М. На підставі частини першої статті 70 Кримінального кодексу України Пасічному І.М. призначено остаточне покарання шляхом поглинення менш суворого покарання більш суворим – десять років позбавлення волі без конфіскації майна.

Не погодившись із зазначеним вироком Гадяцького районного суду Полтавської області, Мельник О.О., Крижановський О.П. та Куник І.А. подали апеляційні скарги до суду, в яких просили скасувати цей вирок, направити матеріали кримінального провадження до суду першої інстанції для проведення судового провадження в загальному порядку, посилаючись на порушення їхніх прав унаслідок ухвалення цього вироку.

Харківський апеляційний суд ухвалою від 14 січня 2020 року повернув апеляційні скарги Мельнику О.О., Крижановському О.П. та Кунику І.А., оскільки вони не входять до переліку осіб, що мають право подавати апеляційну скаргу на вирок, яким затверджено угоду про визнання винуватості іншої особи.

Верховний Суд у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного кримінального суду ухвалою від 11 лютого 2020 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційними скаргами Крижановського О.П. та Куника І.А., вказавши, що положення частини четвертої статті 394 Кодексу містять вичерпний перелік осіб, які можуть оскаржити в апеляційному порядку вирок суду на підставі угоди про визнання винуватості.

Крім того, Верховний Суд зазначив, що для виникнення в особи права на апеляційне оскарження судового рішення кримінальним процесуальним законом встановлена умова, а саме оскаржуване рішення має стосуватися її прав, свобод та інтересів. Проте Крижановський О.П. та Куник І.А. не довели, що зазначений вирок суду стосується їхніх прав.

Автор клопотання стверджує, що застосування судами оспорюваних положень Кодексу призвело до порушення його прав, передбачених статтею 3, частиною першою статті 8, частинами першою, шостою статті 55, пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України.

Куник І.А. вказує, що чинне законодавство, зокрема оспорювані положення Кодексу, не містить ефективних запобіжників для захисту від зловживань та маніпуляцій при укладенні угод про визнання винуватості, які, на його думку, спрямовані на заподіяння шкоди захисту інших обвинувачених у межах одного й того самого обвинувального акта.

На підтвердження своєї позиції Куник І.А. посилається на окремі положення Конституції України, Кодексу, на юридичні позиції Конституційного Суду України, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, Резолюцію Парламентської Асамблеї Ради Європи „Укладання угод у кримінальному провадженні: необхідність мінімальних стандартів для систем відмови від судового розгляду“ від 12 жовтня 2018 року № 2245 (2018), а також на судові рішення у своїй справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Зі змісту конституційної скарги випливає, що автор клопотання не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу. Його аргументація полягає у намаганні довести порушення своїх прав унаслідок укладання недобросовісної, на його думку, угоди з іншим обвинуваченим.

Такі припущення не можуть розглядатись як аргументи щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу, оскільки вони фактично стосуються незгоди автора клопотання з угодою про визнання винуватості, що укладена 9 жовтня 2019 року між прокурором та обвинуваченим Пасічним І.М. й затверджена вироком Гадяцького районного суду Полтавської області від 16 жовтня 2019 року.

Проте припущення не може вважатися аргументом на підтвердження неконституційності правових актів чи їх окремих положень (ухвали Конституційного Суду України від 30 червня 2011 року № 21-у/2011, від 2 вересня 2015 № 34-у/2015).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Куника Ігоря Анатолійовича щодо відповідності

Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 394 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**